

מבית

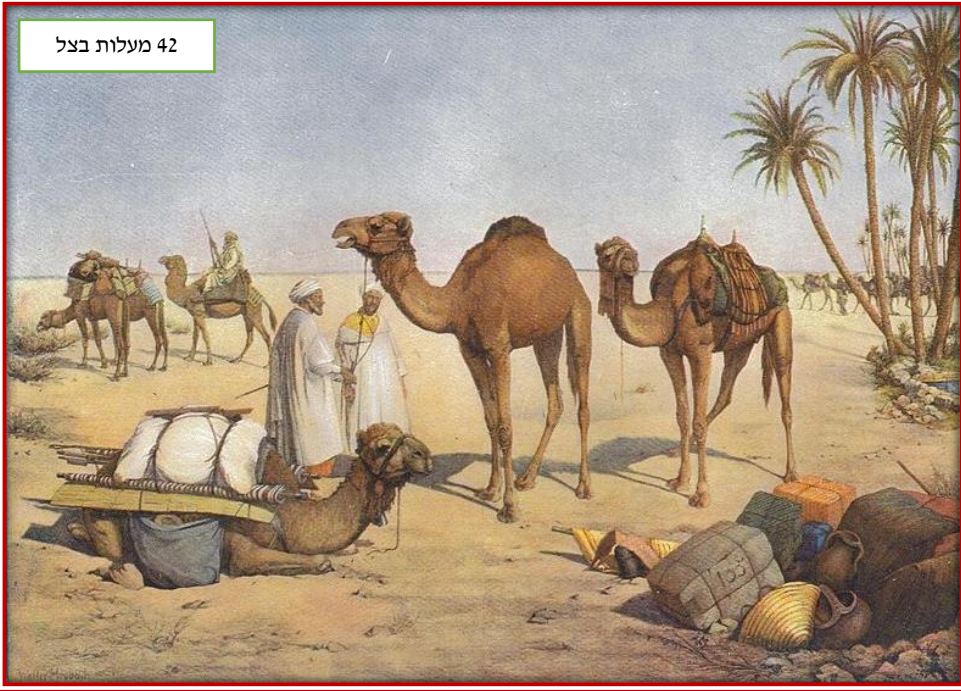
שבועון קבוצת יבנה

ר"ח אב תשע"ט

(2.8.19)

42 מעלות בצל

"ויחננו על היַרְדֵּן מִבֵּית מִבִּית הַיְשָׁמוֹת עַד אֲבֵל הַשָּׁטִים בְּעָרְבַת מוֹאָב..."

שבת פרשת מסעי

צאת השבת - 20:17

כניסת השבת - 19:15

1364

שבת פרשת מסעי

ליל שבת

הדלקת נרות 19:15

מנחה, קבלת שבת ותפילת ערבית
רבע שעה
לאחר הדלי"ג

שבת

דף יומי בבית המדרש 07:00

תפילת שחרית / אחר התפילה יתקיים שיעור של **אביטל עופרן** 08:30

תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת 10:00

תפילת מנחה גדולה 13:30

שיעור בספר תהילים בבית משפ' נח חיות 13:50

תפילת **מנחה קטנה** בבית הכנסת ולאחריה שיעור "צורבא מרבנן" 17:15

צאת השבת 20:17

מנחם ליהודית עוזרי להולדת הנינה, נכדה לאיתן ומרגלית, בת ליוכי ואלרועי.
מנחם למלכה הקשר, לעובד ודליה הקשר להולדת הנינה/הנכדה, בת לנעה ורתם.

זמני תפילות

מנחה – לימוד – ערבית, בבית הכנסת, בשעה 19:30

מנחה גדולה בחדר אח"מ בשעה 13:20

מנחה בשכונה הצפונית - בשעה 18:30, ערבית ב-20:30

ערבית בשכונה הדרומית - בשעה 20:15

הבית האדום פתוח בשבת מ-17:45 עד 18:45.

גלריית רפי פתוחה בשבת מ-17:15 עד 18:30.

משק הילדים פתוח בשבת מ-17:00 עד 18:00.

ביום ראשון, ג' באב יתקיים באולם האירועים בשעה 20:45 שיעורו החודשי של הרב אילעאי בנושא: **שוליית הנגר – טרגדיה עברית**.

וַיַּחֲנוּ בְּמִקְהֵלֹת / יוֹסִי בֶן טוֹלִיָּה

מִסְפָּרָם אֲנָשֵׁי מְלֹאכָה לְעִבְדָתְכֶם. כָּל אֶלֶה
עַל יְדֵי אֲבִיהֶם בְּשִׁיר בֵּית ה' בְּמִצְלָתָיִם
בְּגָלִים וְכִנְרוֹת לְעִבְדַת בֵּית הָאֱלֹהִים עַל יְדֵי
הַמֶּלֶךְ אָסָף וַיְדוּתוּן וְהִימָן. וַיְהִי מִסְפָּרָם
עִם אֲחֵיהֶם מְלַמְדֵי שִׁיר לַה' כָּל הַמִּבֵּין
מֵאֲתָיִם שְׁמוֹנִים וּשְׁמוֹנָה" (שם כה: א, ו-ז).
לפי מפקד לוויים הנזכר שם שני פרקים
קודם, דוד ארגן את כל המערך המוזיקלי
של המשכן בזמנו כד ש-4,000 מתוך
38,000 לוויים היו נגנים ו-288 היו זמרים
(24X12, כנגד 24 משמרות כהונה). כאשר
נבנה המקדש, הלוויים עמדו על במה בין
העזרה לעזרת נשים, ובמקהלה שלהם היו
בכל משמרת 12 זמרים ו-12 נגנים. תשעה
מהנגנים ניגנו בכינור, שניים בנבל ואחד
במצלתיים, אבל הדגש היה על השירה.
הלוויים נמנעו מלהכות בתופים
המזכירים קולות מלחמה, ולכן הצליל
השולט הדק והעדין היה של כלי הפריטה.
בתורה לא כתוב במפורש שאחד מתפקידי
הלוויים היה לשיר. על עניין זה נשאלה
שאלה במסכת ערכין דף י"א עמוד א':
"אמר רב יהודה אמר שמואל - מנין לעיקר
שירה מן התורה? שנאמר (בהקשר ללוי):
וַיִּשְׂרַת בְּשֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ" (דברים יח, ז).
איזהו שירות שבשם? הווי אומר - זה
שירה".

אחת התחנות המעניינות בהן חנו בני
ישראל במדבר הייתה **מִקְהֵלֹת** הנזכרת
בפרשת השבוע 'מסעי'. וכך נאמר בפרשה:
"וַיִּסְעוּ מִחֶרְדָּה וַיַּחֲנוּ בְּמִקְהֵלֹת. וַיִּסְעוּ
מִמִּקְהֵלֹת וַיַּחֲנוּ בְּתַחַת" (במדבר לג, כה-
כו). על ה**מִקְהֵלֹת** כותב בעל הטורים:
"**בְּמִקְהֵלֹת**. ב' במסורה: וַיִּסְעוּ מִחֶרְדָּה
וַיַּחֲנוּ בְּמִקְהֵלֹת. בְּמִקְהֵלֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים
(תהלים סח, כז). דדרשינן מיניה (סוטה
ל:): שאפילו עֲבָרִים שבמעיי אמן אמרו
שירה על הים. וזהו "וַיִּסְעוּ מִחֶרְדָּה".
פירוש - מחרדת מצרים שהיה נוסע
אחריהם. וַיַּחֲנוּ בְּמִקְהֵלֹת, מלמד שנעשו
קהילות קהילות לומר שירה". כלומר, בני
ישראל עברו בקריעת ים סוף ממצב של
חרדה שהיו נתונים בו לקראת מעבר הים
בגלל המצרים שרדפו אחריהם, למצב של
שירה במקהלות לאחריהם.

בעל הטורים מזכיר גם את המקום השני
שלפי המסורה נזכרת במקרא המילה
"**בְּמִקְהֵלֹת**": "**בְּמִקְהֵלֹת** בָּרְכוּ אֱלֹהִים ה'
מִמִּקְוֹר יִשְׂרָאֵל" (תהלים סח, כז). רמז
למקהלות שארגן דוד נעים זמירות ישראל
עוד בחייו, כהכנה לעבודה במקדש שעתיד
היה להיבנות אחרי מותו. כמו שכתוב
בספר דברי הימים א': "וַיִּבְדֵּל דָּוִד וְשָׂרֵי
הַצָּבָא לְעִבְדָּה לְבָנֵי אָסָף וְהִימָן וַיְדוּתוּן
הַנְּבָאִים בְּכִנְרוֹת בְּנְבָלִים וּבְמִצְלָתָיִם וַיְהִי

על אבלות החורבן, על שליט"א ועל ז"ל / יעקב וכמן

האמוראים למדו ולימדונו שיש ממש במושג של ירידת הדורות. ואמנם, נכון שהאחרונים שבכל תקופה הם הסמכות ההלכתית של אותה תקופה בדרך כלל, אבל לא מפני שהם גדולים יותר או חכמים לא פחות מהתקופות שקדמו להם, אלא שבידם היה ריכוז רחב יותר של מידע, וכפי התיאור הציורי של "ננס על גבי ענק" - אותו ננס, ראייתו האישית נמוכה יחסית ורק כשיושב על גבי הענק - מרחב ראייתו גדול לאין ערוך.

"...לא סביר שאנחנו היום חכמים פחות. ובכלל, צריך להיזהר מהמונח הזה - "חז"ל", שמניח שכדי להיות "ח", אתה חייב להיות "ז"ל". - אחת המסורות החשובות המלווה חכמים בכל הדורות ועד היום היא ההתבססות על דעתם ודבריהם של חכמי הדורות שקדמו. ואעפ"י כן ולמרות זאת, הגלות הארוכה לא גרמה לכך שע"י ריבוי ושיכלול הידע תהיה לנו היום סמכות הלכתית מרכזית אלא להיפך, אנו סובלים מריבוי פוסקים ואולי יותר מכך, מריבוי כאלה שלובשים איִצְטָלָה של פוסקים. אגב, הגדולים של הדורות האחרונים (ביניהם הרב משה פיינשטיין זצ"ל, הרב שלמה זלמן אוירבך זצ"ל והרב עובדיה יוסף זצ"ל)

ב"מבית" האחרון - פר' מטות - הופיעו דברים של הרב אילעאי שפורסמו, כך צויין, בדף הפייסבוק. אבקש להתייחס לחלק מהנקודות באותם דברים שעוררו בי תמיהות ומחשבות, לכאורה מנוגדות למגמות שעלו מהן. כמובן שמאד ייתכן שלא הבנתי כראוי את הדברים או את חלקם, ואני סמוך ובטוח שהרב ו/או אחרים יעזרו לי להבין את שלא הבנתי. "הירידה בסמכותם של חכמים היא בדיוק כמו ביטול הנבואה" - האם כל כך ברור ש"ביטול" הנבואה היה פשוט שינוי תרבותי שבו העולם הפסיק להאמין שאלוקים מתגלה לאדם? מהיכן לקוחה הידיעה הזו? האם זו השערה המבוססת על הצורה שבה אנו, היום, אחרי שנות אלפיים, היינו מקבלים את ירמיהו או ישעיהו אילו הסתובבו בחוצות ירושלים? הייתי מוסיף כאן אף את אבי הנביאים, משה רבנו ע"ה שגורלו היה דומה. בגמרא במסכת שבת דף קי"ב: 'אמר רבי זירא אמר רבא בר זימונא אם ראשונים בני מלאכים אנו בני אנשים, ואם ראשונים בני אנשים אנו כחמורים ולא כחמורו של רבי חנינא בן דוסא ושל רבי פנחס בן יאיר אלא כשאר חמורים'. כפי הנראה גדולי ישראל בתקופת

לא נחשבו גדולים באמת בגין העובדה שהתנגדו לשינויים בהלכה, אלא בגלל שגם שימרו וגם שינו, והכל מתוך ידע עצום של תורת קודמיהם ומתוך אמונה ומחוייבות עמוקה לתורת ומסורת ישראל.

הרב ציטט את סבו שאהב לומר: "המשיח תמיד יבוא" וממילא כל משיח שבא הוא משיח שקר... אינני יודע אם זהו דבר מליצה או שכוונתו לומר שאנו מצווים לחכות לו תמיד אל עד אין דור. אני מבין שזה אותו סבא שקבע נחרצות כי תפילה שבה מתכוון המתפלל למילים שחז"ל תיקנו שנאמר (וכגון שמבקש מהקב"ה "רפאנו" ויתכוון לכך שה' יתברך ירפא אותו, או חולה אחר או אפילו את כלל חולי ישראל) הרי שלא קיים את המצווה בכלל! ואני קטונתי מלהבין, לא את שהתכוון הסבא בציטוט

לגבי משיח ולא את ההבנה שלו לגבי קיום מצוות התפילה כדבעי.

ולבסוף, לגבי אבלות על החורבן, אבקש לצטט את הרב אביגדור נבנצאל שליט"א, מתוך אחת משיחותיו לתלמידי ישיבת הכותל לפני כ-35 שנה – והכותרת שלה: "על זאת תאבל הארץ": "לא ירושלים היא שחרבה – אנו חרבנו! חורבן המקדש הוא בסך הכל ביטוי חיצוני לחורבן הפנימי שלנו. התענית והאבל אינם באים לציין שהמקדש לא נבנה עדיין, אלא שאנו איננו ראויים עדיין לבנייתו! ... יסוד המקדש מצוי בלבו של כל אחד מאיתנו, וכשהיסוד אינו בנוי, כיצד יעמוד הבניין? ... האבלות בימים אלה, היא על מצבנו הרוחני."

מי יתן ונזכה לתקן את עצמנו וע"י כך לזכות ולראות בביאת הגואל ובבניין בית מקדשנו במהרה.

מצלי יח כלי תשעה באב

ציבור החברים מוזמן למעגלי שיח שיתקיימו בליל תשעה באב, לאחר קריאת מגילת איכה, בחדר האוכל הדרומי. בנושא: "איך אשיר את שיר ה' בין יאוש לתקווה" נשמח בבואכם. רן ליבר - ועדת הדת.

תודה

ביום שני קמנו מהשבעה על אמי, שושנה לנדסברג ז"ל. אנחנו מבקשים להודות לבית קבוצת יבנה ולכל החברים והמנחמים על העזרה שהרעפתם עלינו ברוח ובחומר. בשמחות – עפרה גוטליב ומשפחות רמות.

חילופי מנהלים בבית הספר עמיח"י / דינה ספראי

מהכסא, הזיזה אותו ונתנה לי יד כדי שאשב בו. חשבתי שאני מתעלפת. הרגשתי באותו הרגע את כובד האחריות. אחרי שנה, ציפי ביקשה עוד שנה חל"ת ובשנה השלישית - שוב. וכך מצאתי את עצמי מנהלת מלכתחילה - בעל כורחי, בדיעבד - בהרגשת שליחות. לאורך כל השנים ציפי הייתה עבורי משענת ואוזן קשבת וזו הזדמנות נוספת לומר לה תודה.

בשנה הראשונה לא העזתי לערוך שינויים. לא העזתי ואולי זה גם היה נוח לי. "אני רק שומרת לציפי". הסברתי לעצמי ולסביבה. אך כבר בשנה השנייה התחלתי, ביחד עם הצוות, לשנות. תלבושת אחידה, סמל בי"ס והכי חשוב - נתנו שם לביה"ס. ביחד עם התלמידים, ההורים, המורים והמועצה נבחרו כ-20 שמות אותם הסברנו היטב לתלמידים, וערכנו בחירות אמיתיות. וכך נבחר לבית הספר השם עמיח"י. בשנה הראשונה היו 260 תלמידים. כיף אמיתי. היכרתי את שמות כולם. יכולתי להתייחס לכולם.

אני נכנסת לחדר המנהלת של בית הספר היסודי, כדי להיפגש עם רחל שיפרון (לבבל), שניהלה ב-14 השנים האחרונות את בית הספר היסודי עמיח"י. רחל, כדרכה, הגיעה השכם בבוקר למשרד. היא מכינה אותו לקראת כניסתו של יניב ערקי, המנהל החדש, שמגיע ממושב בני ראם.

אני מציעה לרחל להביט רגע לאחור על תחילת דרכה כמנהלת בית הספר.

רחל: יש פזמון שמלווה אותי כל השנים בבית הספר הזה: "כאן למדתי, כאן לימדתי, כאן למדו ילדיי". הייתי מחנכת כיתה במשך 20 שנה. לפני 15 שנה, הזמינה אותי ציפי חיות לחדרה וביקשה ממני להחליף אותה, רק לשנה. לא רציתי. חינוך כיתה - לכך נועדתי, וניהול - נשמע לי מפחיד, מרחיק אותי מהתלמידים. עוד שיחה ועוד שיחה וציפי שידלה אותי: "רק תשמרי על המקום". השתכנעתי. רק לשנה. אני זוכרת את הטקס שעשיתי עם ציפי, להחליף מקומות. היא קמה

מהשנה השנייה בית הספר גדל בכל שנה בכמה עשרות תלמידים. נפתחו עוד כיתות ונכנסו מורים חדשים. מורים עירוניים, שלא הכירו את 'חוקי הבית'. שבאו עם אגינדה משלהם, וראו את החינוך קצת אחרת מאיתנו, 'הקיבוצניקים הוותיקים'. זה היה קשה כקריעת ים סוף. חלק מהמורים נכנסו בשבוע האחרון של החופש, ללא יכולת בחירה ומיון. חלקם כועסים שנשלחו לכאן. חלקם ללא כוח לעשות את השינוי שנדרשו. לשמחתי, אותם מורים – עזבו אותנו די מהר, ועם הקבוצה השנייה שהגיעה – התחולל תהליך של גיבוש, למידה, יצירה וראייה אחרת של החינוך והעשייה.

כולם יודעים שמנהל בית ספר לא עובד בחלל ריק. איזה גורמים חיצוניים משפיעים על ניהול בית הספר?

הרבה. הרבה מדי. משרד החינוך בא עם תכתיבים משלו, לחמ"ד (חינוך הממלכתי-דתי) ולמועצה האזורית יש גם מטרות ויעדים משלהם ובנוסף, יש הנהגת הורים. וזה כמובן בנוסף למורים, לתלמידים ול"אני מאמין" של המנהלת עצמה. עם כל הגורמים האלה צריך להתנהל. לראות מה מקבלים ומה עוזבים. זה מורכב. כל בקשה / הנחתה שמגיעה מאחד הגורמים נבדקת, אם היא עומדת בהלימה למה שבית ספר רוצה, או שזה סותר. לדוגמה, נושא שעומד כל הזמן על

הפרק: הפרדה מגדרית. החמ"ד מוביל להפרדה מגדרית מכיתה ד'. ההורים וגם המורים - חלוקים בדעתם. בנוסף לדילמה האם כדאי להפריד ומה הסיבות לכך, משרד החינוך לא מתקצב כיתה שגודלה ירד מתחת לתקן בגלל הפרדה מגדרית.

לא פעם הנושא עלה על השולחן בחדר המורים וגם עם הנהגת ההורים. נקודת המוצא לא הייתה דתית, אלא הערכה של מה נכון לעשות. לפי המחקרים, בגיל 11 הפער בהתפתחות בין בנים לבנות גדול, יש הבדלים בתחומי העניין, ויש יתרון ללמידה נפרדת באווירה אינטימית ונוחה. השנה, בשכבה ה' היו 105 תלמידים וחשבנו שנוכל ליצור 4 כיתות תקניות בעזרת הפרדה מגדרית. כשהבאנו את הנושא לפני ההורים, ההתנגדות הייתה חזקה, בעיקר מצד הורי הבנים...

מתחבר לכך גם הנושא של קוד לבוש. יש הבדל בלבוש בין בית ספר דתי לבית ספר חילוני. בקוד הלבוש שלנו, על הבנות ללבוש חולצה עם שרוול קצר (לא קצרצר) ומכנסיים רחבים. מכנסי טייץ צמודים וחולצות עם שרוול קצרצר, לא תואמים את הקוד. יש גם בנים שמגיעים בלי כיפה או עם תספורת שלא עומדת בקוד. המאבקים בנושא הם אינסופיים, שחלקם מתנהלים מול ההורים שלא מבינים את דרישתנו, ומאפשרים לילדיהם לבוא כפי שהם רואים לנכון. אני שומעת חששות שהמנהל החדש ידרוש שבנות יופיעו לבית

הספר בחצאיות. הנושא קשה ובעייתי, אבל אלה הם פני בית הספר ולדעתי, ההורים חייבים לקבל את זה.

זה קשור לתחרות עם בית ספר נועם?

לא. גם לפני שבית הספר נועם הוקם, היה עיסוק בכך. לדעתי, כרגע אין תחרות בין בתי הספר. יש מתח בתחילת כל שנה, כאשר יש חשש שכיתה עלולה שלא להיפתח בגלל מחסור בתלמידים.

מה החזון הייחודי של בית הספר שלנו שמייחד אותו מנועם, ומה נטיית הלב של הורי האיזור?

החזון של נועם, כמו הרבה חזונות של בתי ספר דתיים, לא שונה בהרבה משלנו. אנו שמים דגש על לימוד ערכים ויישומם. אנו משתדלים ללמד את ערכי התורה כתורת חיים.

בנוסף, הקו החינוכי הוא של "חנוך לנער על פי דרכו", ותוכניות רבות נבנו במטרה לתת מענה אישי לתלמידים. למשל תוכנית תה"ל (תכנית העצמה) שמופעלת בשיתוף עם הרווחה במועצה, לטובת ילדים שמתקשים לימודית, רגשית או חברתית. ראויה לציון מיוחד **אדריאן אסולין**, שמפעילה מערך מתנדבים מהאיזור באופן מרשים, ומקיימת ברציפות קשר בין תלמידי בית הספר שלנו לתלמידים של בית ספר מקניה. אדריאן מלמדת בדרך יצירתית, ובחינות המיצ"ב

אף פעם לא עומדות לנגד עיניה. ודווקא בגלל זה אנחנו מצליחים בהן! בנוסף, המרחב הקיבוצי שבו אנו נמצאים, מאפשר הרחבת לימוד חוויתי משמעותי.

חלק מהקיבוצניקות, כך אני חושבת, שמוטמע בי, הוא סגנון של פשטות ורתיעה מ"פרסום ופרסים". דבר המתחבר היטב להורי האיזור, בעיקר הוותיקים, המבקשים שבית הספר יישאר כמו שהוא. צנוע מתוך אידאולוגיה, מתוך כוח, מתוך בחירה. ההורים מציינים רבות את העובדה שאנו מחבקים את הילדים ונותנים לכל אחד את מה שהוא צריך. אנחנו מעשירים בפעילויות המחברות לארץ ישראל ולתורתה.

דיברנו על גורמים המשפיעים על בית הספר. מה מקומה של המועצה האזורית בהתפתחות בית הספר?

משה ליבר, ראש המועצה, נפגש איתי פעם בשבועיים, בימי שישי, בבית הספר. משה תמיד קשוב, אמפטי, מציע, עוזר. המועצה מפנה משאבים מעל ומעבר, בסייעות, באפשרות לפיצולי כיתות. זה לרוב לא קיים בבתי ספר אחרים. **רבקה טאוב**, מנהלת מחלקת החינוך, גם היא קשובה מאוד לבית הספר ומסייעת רבות בפתרון בעיות מול משרד החינוך. תודה לשניהם.

ואיך הקשר עם קבוצת יבנה?

יש חשיבות רבה לקשר עם קבוצת יבנה. כל שנה זומנתי לישיבה עם המזכירות ועלו שם דילמות, מחשבות, חששות. הקשר עם הקיבוץ הוא רציף, ולאורך השנים הקיבוץ נענה כמעט לכל בקשה שאנחנו מעלים. אם זה שימוש באולם האירועים, בבית הכנסת, קנייה בחנות, או שימוש במטבח (למשל לאפיית חלות, קניית בייגלה ירושלמי ביום ירושלים ועוד), ביקור במפעלים וסתם שיטוט במדשאות הקיבוץ. קיבלנו עזרה רבה מהורים היבנאים בשינוע דברים, למשל: לאחרונה, בהעברת ציוד מבית הספר לגבעת וושינגטון ביום של הקונצרט וביום של מסיבת הסיום. ספריית הילדים היא משותפת והקיבוץ תומך בה. בית הספר מצידו מאפשר לקיבוץ שימוש בשטח ובציוד לפעילויות שונות. בשנים האחרונות, מספר המורים מהקיבוץ הולך ופוחת - וחבל. על מנת לשמור על צביון בית הספר חשוב מאד שיהיו מורים מהחבל ולצערי זה כמעט כבר לא קורה. אני בעצם חותמת את הסדרה של "מנהלות מבית קבוצת יבנה". המנהל החדש הוא כבר מחוץ לחבל, ואני מאוד מקווה שהקשר החשוב הזה יימשך באותו מאור פנים. זו גם הזדמנות נוספת לומר לכל חברי הקיבוץ תודה גדולה.

הקשר עם משרד החינוך

המשרד בא עם דרישות מנהלתיות, ועם מעט מאוד כוח לעזור. (כאילו מישוהו ביים את זה, תוך כדי דיבור נכנס **שעיה ויזנר**, המנהלן, להחתים את רחל על "דיווח קפה וחלב חצי שנתי"). שני המפקחים הראשונים עשו זאת ללא שום אמפתיה, אבל השניים האחרונים הראו שאפשר גם אחרת.

ואיך הקשר של ההורים?

רוב ההורים מקסימים, משתפים פעולה, שואלים, עוזרים ומפרגנים. יש מיעוט של הורים שצועק ודורש, ומכתיב לעיתים, לצערי, את הטון ואת הדעה על כל ההורים.

היום יש להורים קו ישיר לפיקוח, מה שלא היה בשנים הראשונות. הורה שלא מרוצה, יכול בקלות להגיע למפקח, ויש לו קו ישיר אפילו לשר החינוך. קרה שהורים פנו לשר החינוך כי משהו שמורה עשתה לא מצא חן בעיניהם. ההורים שהתלוננו אפילו לא פנו לפני כן, למורה או אלי. תוך 12 שעות הגיעה אלי שאילתא דרך הפיקוח של שר החינוך בנוסח: "**מה קורה פה?**" הרמתי טלפון להורים ושאלתי את אותה שאלה: "מה קורה פה?" זימנתי את ההורים, ותוך 12 שעות הגיע מכתב מההורים שאותו שלחו לשר החינוך בנוסח: "איזה בית ספר מדהים! איזה מנהלת אדירה.."

מה צמח בך תוך כדי מילוי התפקיד?

מאישה שלא אוהבת במה, לא מרגישה בנוח לנאום, שגדלה על ערכי הקיבוץ: הפשטות, ו"הכל במו ידיו", למדתי להנכיח את מה שיש לי. התפקיד קידם אותי מאוד.

קשה לעבור לתפקיד מנהלת מתוך חדר המורים שהיו קולגות, ופתאום לבוא בדרישות ובבקשות, באמירות ובהחלטות. לא אשכח את המורה שרגע לפני ישיבת המורים הראשונה, ניגשה ואמרה לי: "יאללה, תשלחי אותנו הביתה. בשנה שעברה אמרת שאת שונאת את הישיבות האלה". לא פשוט לנהל צוות שבתוכו יושבות שתי מורות (דורית מונדרר ואסתר יוסף) שהיו מטפלות שלי בעבר, או קולגות מחדר המורים, שפתאום אני באה אליהם ממקום אחר.

בשנים הראשונות, אמי חנה הייתה חלק מהצוות. מצד אחד לא פשוט "לנהל" את אמא ומאידך, זה איפשר לי להמשיך ללמוד ולקבל עצות טובות.

גם ההחלטה לסיים את תפקיד הניהול באה מאותה ראייה ולמידה של השנים. להבין שהכוח מתחיל להיחלש והעשייה

היא כבר לא אותה עשייה, לפנות מקום לאחר ולתת לעצמי הזדמנות לעשות דברים אחרים, חדשים.

אז מה התוכניות?

קודם כל לנוח קצת. האמת, אני לא יודעת איך עושים את זה... עד היום, יום העבודה שלי התחיל מוקדם מאוד בבוקר והסתיים בשעות המאוחרות של הלילה. וכמובן, למקסם את ביקוריי ועזרתי למשפחתי: להוריי ולנכדיי המקסימים. הצעות עבודה מגיעות, אבל לאט לאט.

ונסיים במלים מתוך נאום הפרידה של רחל: "אני משאירה בית ספר שעובד חזק מאד על יחסי קירבה בין מורים למורים ובין מורים לתלמידים. אני משאירה בית ספר שעובד על תפקידים, שיגרות ופעילויות ברורות ושכמעט לא צריך לתכנן אותם. הן ידועות. ולכן, אני מרגישה שזה הזמן להעביר את השרביט להובלה חדשה ולהקפצת בית הספר לשיאים חדשים.

בהצלחה לרחל, ועוד
שנים רבות של המשך
עשייה.

סיכום "קייטנת השווים" / דגנית גלס

✓"השבוע היה לי אתגר אמיתי, במיוחד עם החניך שלי, שלא רצה להיכנס לפעילויות. הייתי צריך למצוא לו תעסוקה וגם לנסות כל פעם מחדש להכניס אותו לפעילות, וגיליתי שעם התעקשות (אבל לא יותר מדי), בסוף אפשר להצליח".

✓"למדתי על עצמי, לאחר השבוע הזה, שאני מסוגל להתמודד עם קשיים ולהבין גם את מי שקשה לו להתבטא. שבעזרת הבעת רגשות גדולה, וחיבור ממקום אמיתי, אפשר לגשר על הכל".

✓"האתגר העיקרי היה עבורי להבין את החניך. גיליתי, שאני יותר סבלני ממה שחשבתי. הלמידות שלי הן: להיות רגיש לסביבה ולכל אחד בצורה אחרת. להעריך כל אדם כמו שהוא, ולהעריך את כל מה שיש לי".

✓"למדתי לשים לשבוע אחד את עצמי במקום האחרון. לדאוג לחניכה שלי ולספק לה את כל הצרכים שלה. להיות שם כל הזמן בשבילה. האתגרים היו, להיות יצירתיים: לחפש כל הזמן תעסוקה למקרה שהיא לא רצתה להשתתף בפעילות, או בזמן הבריכה, אליה היא לא יכלה להיכנס. גיליתי על עצמי המון כוחות נפשיים והמון סבלנות, שלא ידעתי שקיימים בי. גיליתי שהקייטנה הזאת מאפשרת לנו לתת את הלב שלנו לחניכים. אני לוקחת את המסר ששום דבר לא מובן מאליו. אנחנו צריכים כל בוקר להגיד תודה למי שסובב אותנו. להורים שלנו, למשפחה שלנו, לחברים שלנו, ובעיקר לה. החיים שלנו מלאים בכל כך הרבה טוב ובבריאות, שלפעמים אנחנו שוכחים כמה אנחנו ברי מזל".

להן היינו צריכים להיחשף וללמוד את דרכי התמודדות והתקשורת המתאימים. ההבדל המהותי בהתמודדות היומיומית היא בין התמודדות שעיקרה פיזית להתמודדות שכולה קוגניטיבית ורגשית. במהלך השבוע נחשפנו והיכרנו יותר ויותר את העולמות המורכבים הללו. את הדמיון והשוני ואת הדברים שניתן ללמוד מזה ומזה. המדריכים, שהיו מרגשים בעשייתם, התמודדו עם תסכולים מורכבים וחוו הרבה רגעים מאתגרים מול החניכים.

"קייטנת השווים" 2019 הגיעה לסיומה. נוכח הלמידות של הנוער, אין הרבה מה להוסיף. ובכל זאת, רוצה לשתף בכמה דברים מאחורי הקלעים. השנה נוצר היצערב של קייטנות לילדי איל"ן דווקא בשבוע זה, דבר שהביא לרשימה דלה של חניכים. בעקבות כך, פנינו לעמותת אקים והצענו להם להיות שותפים בקייטנה. השילוב של שתי העמותות (איל"ן - אנשים עם מוגבלויות פיזיות, ואקים - אנשים עם מוגבלות שכלית ו/או אוטיזם), יצר מורכבות בירוקרטית והתמודדויות חדשות בשטח,

בשביל לתת לפי הצרכים שיש, או לפי מה שמתאים לי?

כל אחד עשה ונתן הכי טוב שהיה יכול. שיתפנו אחד את השני בתסכולים ובהתמודדויות, וכך יכולנו להתייעץ ולמצוא פתרונות יצירתיים. לעיתים גילינו שעצם השיתוף והדיבור על התסכול, זה כל מה שצריך. למדנו על עצמנו המון דברים. על החולשות והאתגרים הפנימיים שלנו, על מה "מפעיל" ו"משגע" אותנו. למדנו על הכוחות העצומים שיש בנו. על היכולת שלנו לשמח, לחזק ולתת תקווה. לפעמים זה כל כך פשוט. לפעמים מספיק חיוך...

למדנו על חשיבות התקשורת בין אנשים, למדנו להקשיב לדקויות שמעבר למילים, על עקביות, סמכות וגבולות, על התמודדויות שהחיים זימנו לילדים, להורים, למשפחות שלמות, על ההערכה הרבה והוקרת התודה של ההורים על עשייתנו, על הזכות שהיתה לנו לאפשר שבוע של כסף והנאה לחניכים, שבוע של "חופשה חלקית" להורים.

למדנו להעריך מחדש את כל הטוב, הערכים והשפע בהם בורכנו.

למדנו על כוחה של אהבה ללא תנאי. אנחנו, כמנהלות, הבטנו מהצד והתרגשנו. התמלאנו נחת וגאווה על בני הנוער שלנו, על כל הטוב שטמון בהם, על היכולות האדירות שלהם.

תודה לכל מי שהיה שותף בדרך כלשהי וסייע להצלחת הקייטנה. הצלחתה ללא ספק היא בזכות עזרתכם ותמיכת הקהילה והמקום.

תודה – נעמה טסלר & דגנית גלס

למשך כמה ימים הם היו צריכים למלא כמה צרכים במקביל: להיות דמות "הורית" יציבה. עוגן שניתן לסמוך ולהישען עליו. בשעת הצורך, לתת חיזוק, חיבוק, עידוד, או כל צורך אחר. הם היו צריכים להיות סמכותיים ולהציב גבולות ברורים ולצד זאת, לשמור על גמישות ופתיחות כדי לענות על צרכיו האישיים והמותאמים של כל אחד. להיות חברים מלווים שחווים יחד קייטנה, ולהיות "מבוגר אחראי" שאומר "עד כאן". המעברים הללו מורכבים ומאתגרים, ולא תמיד ניתן לדעת איזה תפקיד עליו למלא כעת.

חניך שלא מקשיב לי, חניך שכשאני מציב גבול, הוא פונה למדריך אחר - שיאפשר לו. חניכה שמוכנה לתפקד רק כשמדריכה מסוימת (לא מהצוות שלה) נמצאת לידה. חניך שלא מעוניין להשתתף באף פעילות, חניך שמתקשה להיחשף לנכויות פיזיות, חניך שמרגיש שהכל טיפשי וילדותי, חניכה שנכנסת לעימותים עם מדריכה ששמה לה גבול, חניכה שלא מוכנה ללכת לישון, חניך שמתקשר רק בעזרת לוח תקשורת, חניכה שמתעלמת ממני ומההשקעה הרבה שלי בה. המון אתגרים, שדורשים לגייס המון כוחות נפשיים: סבלנות, מסירות, נחישות, רגישות, חמלה ובעיקר - המון אהבה.

עלו בתוכנו שאלות, כמו: האם ההנאה שלי היא חלק ממטרות הקייטנה? מה אני עושה עם חניך שקשה לי להתמודד איתו? אני פה

להיות סמתא ב... קייטנת השווים / רוחי ברטוב

האחריות על כתפיי ולהמשיך להוביל את הקייטנה, וגם הבנתי שצריך לתת גם לאחרים (או ליתר דיוק – לאחרות) לקחת אחריות, להוביל ולהמשיך את המפעל החשוב הזה.

לשמחתי הרבה, כבר שנתיים שנעמה טסלר ודגנית גלס המופלאות, מזמינות אותי להיות 'הסבתא' של הקייטנה: לחבק, לייעץ מניסיוני הרב, לדבר עם הילדים שמבלים בקייטנה שלנו, לספר סיפור, להכין עוגה, להושיט יד לבני הנוער הנהדרים שלנו במקומות מאתגרים במיוחד, ולהמשיך להיות חלק מהמפעל הגדול הזה, להמשיך להודות במעשים לקב"ה.

בכל שנה אני מתרגשת מחדש מבני הנוער המיוחדים שלנו, מהרגישות, האחריות והנתינה הנפלאה שלהם. ילדים צעירים שמטפלים בעדינות ובאהבה במי שגורלו לא שפר עליו. לא פעם הם מטפלים במבוגרים מהם, השנה אפילו מבוגרים משמעותית. כל שנה, וגם השנה, אני מרגישה שאני מוקפת בטוב ובברכה ומתרגשת בכל פעם מחדש.

אני רוצה להודות לנעמה ולדגנית על המקום הנפלא שהן נותנות לי, להמשיך ולהיות חלק מהמפעל המבורך הזה, ולהודות לכל בני הנוער הנהדרים שלנו, שממלאים אותי בגאווה ובשמחה (דבר נחוץ מאוד מול החדשות על בני נוער שבחרים לבלות את החופש אחרת...) ושוב תודה לקב"ה על הברכות הרבות שהעניק לי ולמשפחתי.

שנים רבות (כמעט 53) מלווה אותי תחושה חזקה של פליאה והכרת תודה לקב"ה על שיש לי משפחה בריאה (בלי עין הרע... טפו טפו). אני מניחה שיש רבים כמוני שחשים כך, אבל לי היו סיבות טובות לדאגה. בדורות הקודמים במשפחתי, נישואי קרובים היו מקובלים מאוד (אולי אפשר לומר – מקובלים מדי..). ולכן, לפי כל הסטטיסטיקות, היה סיכוי סביר שלא כך תיראה המציאות, לא כך ייראו חיי.

ולכן, כש לפני 30 שנה התחלנו לקיים כאן את קייטנת צעד קדימה, הרגשתי צורך לקחת חלק בעשייה, לסייע למי שלא שפר עליו גורלו באותה המידה, ובדרך זו להודות לקב"ה, וגם לתמוך בילדים ובמשפחות, ולומר להם, 'אני יודעת כמה זה קשה'.

ומאז, כמעט כמו מועד בלוח השנה, חזרתי שנה אחרי שנה אל הקייטנה – שהפכה במהרה לקייטנת איל"ן. שנה אחרי שנה אני מודה במעשים על הטוב שגמלני ה'. בדרך למדתי כמובן, כמה ברכה יכולה להיות גם בילדים שנולדו עם מוגבלויות, כמה הלב שלהם רחב למרות המוגבלויות, כמה טוב הם מביאים לעולם.

בכל שנה שמחתי כל כך שהקייטנה שוב הגיעה, בכל שנה קרסתי מעייפות בסופה, שמחה וצרכה.

אבל השנים חלפו, ולמרות שבתוכי אני עדיין אישה צעירה, הגוף עושה את שלו, ובשנים האחרונות הבנתי שאני לא יכולה לקחת את כל

שולחן תרבות

- ✓ ביום רביעי, ו' באב, 7.8 – סיור "בעולמם המסקרן של החרדים בירושלים" בשעות הערב. פרטים בהמשך, וגם בלוח המודעות.
- ✓ ביום חמישי, י"ד באב, 15.8 נחגוג את ט"ו באב, ערב מהנה עם הרבה אהבה למבוגרים. פרטים בהמשך.
- ✓ ביום שישי – כ"ב באב, 23.8, החל מהשעה 10.00, מוזמנים להפנינג קיץ לסיים החופש הגדול שיתקיים בברכה עם מגוון פעילויות. מיועד לכולם, כולל נכדים ואורחים. זו פעילות לסוף החופש, בשיתוף החינוך, הגיל ה-3 וועדת התרבות.

קיץ מהנה ובטוח לכולם - ועדת התרבות.

"...את אחי אנכי אֶמְקֵשׁ הַיָּדָה נָא לִי אִיפֹה הֵט רְצִיט"

החלטנו להצטרף ליוזמה של מפגשים עם ישראלים ממוצא אתיופי. הפעם המטרה אינה לשמוע על תלאות המסע לארץ ועל גבורת העולים, אלא להקשיב לחוויית הגזענות היום יומית אותה חווים בני ובנות העדה, כאן, בארץ. חובתנו לשמוע את האמת ממקור ראשון ולחשוב ביחד איך מתקנים. המפגש יתקיים ביום ה' 8.8 (ערב ט' באב). פרטים בהמשך רחלי ויצמן - ו. תרבות ואסף בית אריה.

מה אפשר ללמוד מפרשת איה נאפה?

הרצאה להורים:

חינוך למיניות בריאה – הרצאתה של לי ראובני בר דוד

הורים רבים רוצים לשוחח עם ילדיהם על בחירות הקשורות באהבה, מיניות, אינטימיות וזוגיות, אך לא תמיד מוצאים את השפה והכלים. במפגש נבין את אתגרי התקופה, למה זה כל כך חשוב לדבר, מה קורה כשאין שיח ואילו מסרים ממלאים את הריק.

ההרצאה תתקיים ביום שלישי, ה' באב, (6.8) בשעה 21:00 באולם האירועים.

ההרצאה מיועדת לכלל ההורים, ובמיוחד להורים לנערות ולנערים בטווח גיל ההתבגרות.

לי ראובני בר דוד היא מטפלת מינית מוסמכת, בעלת תואר שני בעו"ס ובלמודי מגדר, מרצה באוניברסיטת בר אילן, חיפה ובמסגרות נוספות.

נשמח לראותכם! ועדת החינוך וצוות מניעת פגיעות מיניות.

הודיעה
מהמר פאה

החל מהיום ניתן לשלוח למרפאה

בקשות במייל

MRKYAVNE@clalit.org.il :

אחות כוננת בשבת – אילה עמיר.

שעות קבלה של ד"ר דונסקי בשבוע הקרוב:

יום ראשון 16:45-14:30

יום שני 15:30-14:00

יום שלישי 13:00-09:30

יום חמישי 15:30 עד 14:30 ומ-09:00-08:00

216 ₪!

בר המצווה של **יואב פישביין** תהיה בש"ק פרשת ואתחנן (17.8)

מסיבת בר המצווה תתקיים ביום שני, י"ח באב (19.8).

בר המצווה של **יואב גרוס** תהיה בש"ק פרשת עקב (23.8)

חתונת אלה **טסלר עם בח"ל תורן ארונוף**, תתקיים ביום רביעי, כ' באב (21.8).

בשבתות "אוף שימחעס" דירות האירוח יועמדו לרשות המשפחה ככל שיידרש.

סכירת כריכות השחייה בתשלום היא'מ

הכניסה אסורה בכל הבריכות, החל מיום חמישי הקרוב, (8.8) ועד יום שני בבוקר.

בימים אלה יוכנסו למים חומרים לחיטוי וטיהור המים. בימים אלה חל איסור חמור להיכנס למים.

נחום ריין וסיון לנג - מרכזת השירותים.

כרטיסים לחוליאונים

יש לנו מנויים למספר מוזיאונים בירושלים, תל אביב וחיפה.

בירושלים: מוזיאון ישראל, מוזיאון ארצות המקרא ומוזיאון המדע ע"ש בלומפילד.

בתל אביב: מוזיאון תל אביב לאמנות ומוזיאון ארץ ישראל (עם כרטיס של מוזיאון ארצות המקרא)

בחיפה: מדעסק. הכרטיס כולל, נוסף למוזיאון מדעסק, כניסה חינם למוזיאון הרצלילנבלום בתל אביב,

הנחה של 50% למוזיאונים בחיפה, הנחה של 50% ל-2 מבקרים בגן החיות בחיפה, הנחה של 50% למוזיאון

ניקו דאדא בעין הוד, הנחה של 30% לגן המדע במכון ויצמן והנחה של 25% לבית התפוצות בתל אביב.

ניתן לקבל כרטיסים במשרד ממרים/יפעת ע"פ רישום בלבד!

בילוי נעים!

תיירים / יהודה עמיחי

בקורי אבלים הם עורכים אצלנו,
יושבים ביד ושם, מרצינים ליד הפתל המערבי
וצוחקים מאחורי וילונות כבדים בחדרי מלון.

מצטלמים עם מתים חשובים בקבר רחל
ובקבר הרצל ובגבעת התחמשת,
בוכים על יפי גבורת נערינו
וחושקים בקשיחות נערוטינו
ותולים את תחתונייהם
ליבוש מהיר
באמבטיה כחלה וצוננת.

פעם ישבתי על מדרגות ליד שער במצודת דוד, את שני הסלים
הכבדים שמתתי לדי. עמדה שם קבוצת תיירים סביב המדרין
ושמשתי להם נקדת ציון. "אתם רואים את האיש הזה עם
הסלים? קצת ימינה מראשו נמצאת קשת מן התקופה הרומית.
קצת ימינה מראשו". "אבל הוא זז, הוא זז!" אמרתי בלבי:
הגאלה תבוא רק אם יגידו להם: אתם רואים שם את הקשת
מן התקופה הרומית? לא חשוב: אבל לידה, קצת שמאלה
ולמטה ממנה, יושב אדם שקנה פרות וירקות לביתו.

אל השירים - יצחק כרוכי

כתובת המערכת bimkomon@gmail.com קבלת כתבות והודעות עד "רביעי בארבע"
חפית. מומלץ לקריאה בגרסה צבעונית, בקהילנט.